

Z. NÉMETH ISTVÁN

Istenkeresésben

Kulcsár Ferenc-motívumokra

I.

R. C. belépett azon a fényes kapun, és
 rögtön látta, hogy bizony az öröklétben nem
 minden zene és tánc, meg hejehuja vigalom.
 De rend van, és ez legalább olyan megrendítő,
 mint a világyanyelv. Ettől aztán megszállta
 az ihlet, mit riadtan hessegetett el, hogy most
 talán mégse illik. Míg az örök az igazolványképe
 fölé hajoltak, ő minden irányba egyszerre
 tekintett, s nem volt rejtély, ami azonnal
 érthetővé ne vált volna számára. Ez kissé
 lelombozta, de örült, hogy nem kell többé
 verset írnia, hogy torkában borókaíz érez,
 hogy ismét fültővig cigányfekete haj.
 Most meglátja azt az Istent, akinek
 arcvonásai már-már odalent is felderengtek
 olykor. Egy énekkar tolakszik a képbe.
 Élő voltál, s nem lettél halott, kezdték
 a kedves, pufók angyalok. R. C. Türelmetlen,
 most már úgy akarja a Mindent, a jussát,
 hogy rálép valakinek a lábára, aki mellette áll.
 Bocsánat, mondja szemlesütve, mire amaz:
 legyen meg a te akaratod, fiam, s kaján
 mosollyal odasúg még egy idézetet – tőle,
 R. C-től természetesen –: „Kurvára meg van
 szerkesztve ez a céda világ.”

II.

a fény koldusa lennék
 istenplagizátor
 virágok sírását hallgató
 búgócsigaházban
 imát mormoló
 anyját szólító gyermek
 aki sírás után is énekel
 és ha megérkezett hát
 útra kel
 fél szeme Hold, Nap a másik
 s egyszer eljut az Igazságig

III.

amikor nedves haját az ég felé veti
lehullik néhány csillag
s a nagyváros koldusainak kalapjában
aprópénz csörren

amikor hajnalban édennek nevezed
víz serken a falból
s visongó rózsák nőnek a bánatos
hómezőkön

te festetted szemét és haját
arany száját agyvelődhöz nyomja
tőled kapta az éjszakát

azt hitted magadban meghengergeted
de szögesdrót párnán elvérző holdakkal
álmodik nélküled

IV.

Nézd az anyanyelv
Taigetoszáról
lehulló gyermeket.
Kitárt, piros szívéből
öröksége elszivárog.
Neki nincs többé mamája,
nem sír a vén cigány,
nincsenek velszi bárdok.

V.

Nem én félek az elmúlástól, aki sírás
vagyok, sár és robbanás, akár a kezdet,
hanem a végtelen nagy valami bennem,
ami megszült, feléd visz, hajt, lélegeztet.

Árnyéka vagyok csupán ennek a magasba
szökő, bíbor égi érnek, amely múlhatatlan
nagy szívekbe viszi minden cseppnyi vérem,
s te egy pillantással tartasz hatalmadban.

Évek óta itt kucorgok – borostyánba
zárt bogárként – egy iszonyú lobbanásban,
tatt még a perc, nem szűnt a láz, álmodom.

Így végezzük: ha kialszik, alszom én is
őutána, csillagmélynyi szendergésben továbbra is
veled játszom, ajkad ívén elcsodálkozom.

VI.

megváltás a versnek a megírás
teremtés előtti sötét van az agyban
szűkös váróterem a koponya
nyomják egymás vállát a hangzók
zavartan köhécselnek összevesznek
egymás oldalába könyökölnek
a le nem tisztázott sorok

jó felsírni odakinn a fényben
elrágni a fényes köldökzsinórt
talpraállni gyorsan mint az állat
engedelmesen felsorakozni
az egy képernyőnyi világban
várni a radioaktív sugárzásra
az olvasó szemére
ahogy átfut az izgága betűkön
mint holdsugár a téli erdön

VII.

gyere elvarrom szálaiddat
befoltozlak önmagammal
én vagyok a világszabó
ránccfelvarró emberöltő
akupunk-túrára invitállak
táncoltatlak a tű hegyén
sorsod bárhogy is megcibál
nálam átférsz a tű fokán
ne remegj bízd csak rám a holmid
az ember beszélő bőrkabát
a világ meg betört kirakat
amely előtt a józanabb ész
áll és azon csodálkozik
ma lerongyolódni a divat

VIII.

Öleltem az ég derekát
 átbámulva határokon,
 korbácsolta lelkem hűség,
 megszelídítette vadon.
 Ért váratlan mellberúgás,
 voltam senkivel sem rokon,
 meg nem álló lengőajtó
 párhuzamos világokon.
 Népszerű, bár olvasatlan
 felhőkre nyomtatott regény,
 ripacs rémes filmszerepben,
 alagút elején a fény.
 Éghetetlen erdők mélyén
 gyújtogató álomvadász,
 lángoló kártyapakliban
 tűzálló ruhában az ás.
 Most meg nézem honlapomat,
 úgy tűnik, hogy végleg bezárt,
 nyitnam volna inkább borbély-
 üzletet vagy rongyos bazárt.

IX.

tegnap porig égett ma mégis él a város
 sárga gyászjelentés minden szemafor
 csikorgó porkristályok pedig szél se fúj
 ábrákká rendeződnek eldobált papírok

letérsz az útról s nincs helyette másik
 a parkot összetépték sír a fák hiánya
 mindenki késdobáló lett most merre indulj
 senkiföldjéről talán egy fényesebb hazába

térkövön térdelve kicsorbult pohárban
 koldus keres érmét alig mozdul ujjá
 zuhanjon-e már töpreng a balkon

gépek húznak el és nincsen szemtanúja
 hát az égi orrlyuk felszív még egy csíkot
 hideg pára ül a kismamák hajára

X.

Két szörnyű nagy halál között
egy picike rés, amelyből fényvirág nőtt:
jöttél, s lépted megszerettem.
Még nem lenni, s már nem lenni:
mi ez ahhoz képest, hogy
megláthattam magam a szemedben?

Költészeti folyóirat
Első szám: 1995. október 10.
Megjelenik negyedévente

Alapító, főszerkesztő: Turczi István

Szerkesztik:
Turczi István (vers, tanulmány)
Zsille Gábor (olvasószerkesztő)
Király Farkas (on-line)
Vass Tibor (képzőművészet)

Szerkesztőségi titkár: Pálos Anna
Lapterv: Takács József
Logo: Urbán Tibor
Tördelés: DT Pro Bt.

Szerkesztőség:
1147 Budapest, Gyarmat u. 106.
Tel./fax: 25-181-63
E-mail: tippcult@t-online.hu
Honlap: www.parnasszus.hu

Kiadja a TIPP-Cult Kft.
Felelős kiadó: Turczi István

Alapító mecénás: Ispánki László

ISSN 1219-3275

Lapunk megjelenését támogatta:

Sokszorosítás: MIPRODUKT Kft.

Előfizethető a Kiadónál (1147 Budapest, Gyarmat u. 106.)
Megvásárolható webshopunkban: www.parnasszus.hu